

Annabel Monaghan

Paplūdimio
taisyklės:

- * ilgai vaikštinėti
paplūdimiu
- * kokteilių taures
puošti skėtukais
- * NESUSITIKTI savo
pirmosios meilės

Kita vasara tuo pačiu metu

Annabel
Monaghan

Annabel Monaghan

Iš anglų kalbos vertė
Asta Buckiūnaitė

Kitą vasarą tuo pačiu metu

Skiriu Stefanei

PIRMA DALIS

DABAR IR ANUOMET

DABAR

1

Patekus į tunelį kelio atgal nėra. Nėra kur apsisukti, nėra lėtėjimo juostos. Tiesiog įstringi po Rytų upe. Vaikystėje šis faktas mane džiugindavo. *Kita stotelė – Long Ailandas*. Vos tik tunelio gale išvysdavau saulės šviesą, pajusdavau, kaip miestas ištirpsta. Atverdavau langą, atsidarydavau sulčių pakelį ir nuspyrusi batus ištiesdavau kojas ant galinės sėdynės. Kai sulaukiau pilnametystės, įvažiuodama į Midtauno tunelį kaskart jaučiuosi tarsi įkalinta sąstuose.

Įsukus į Long Ailando greitkelį eismas sulėtėja ir sustoja.

– Štai kodėl nevažiuojam į Long Ailandą, – niurzgu pliaukšėdama per vairą, tarsi šis būtų dėl to kaltas. Ir ko aš tikėjausi rugpjūčio penktadienio popietę?

– Abu žinom, kad ne dėl to, – nepakeldamas akių nuo telefono ekrano burbteli Džekas.

Kartą per vasarą Long Ailande galiu išverti ilgąjį savaitgalį, o ne ištisa savaitę. Trijų dienų man visiškai gana nesu-svylant pasišildyti paplūdimyje. Tris dienas iš eilės jaunėlė

sesuo Greisė tempia mane į vandenyną, o aš tris dienas iš eilės plaukioju. Skaičiuodama yrius ilgiuosi viešojo YMCA* baseino, kuriame skaičiuodama ratus galiu sekti nuplauktą atstumą. Paplūdimys driekiasi daugiau nei kilometrą nuo priepilaukos iki miškingos įlankos priešais mūsų namą. Skaičiuodama nemenkai apsirikičiau.

Visą vasarą paplūdimyje paskutinį kartą praleidau prieš keturiolika metų – tiek prabėgo nuo to laiko, kai mudu su Vajatu išsiskyrėme, o aš palūžau. Sulipdyti save iš naujo nėra lengva, bet jei naudojiesi galva, gali atgimti kaip visai kitas, geresnis, žmogus. Nerūpestingumą pakeiti atsargumu, sutvarstai širdį ir dar kartą patikrini tvarsčius. Žingsnis po žingsnio atsisveikinau su vaikyste, o impulsyvumą pakeičiau apgalvotais sprendimais ir planais. Anot Džeko, tai reiškia „užsisiegti kelnes“, – nesuprantu, kam šautų į galvą vaikščioti atsegtu klynu. Rytais dar prieš atsimerkdama žinau, kokia bus mano diena, ir tas žinojimas suteikia daug stiprybės. Jei paplūdimyje užsibūnu per ilgai, ima traukti atgal. Atsliūkina senoji „aš“ ir mėgina prasibrauti pro surūdijusius šarvų trūkius. Dėl to kaltas sūrus oras.

Tai pirmas sykis, kai atvykau su Džeku per visus ketverius mūsų gyvenimo kartu metus. Trevisas teigia, kad saugau jį nuo mūsų tėvų; nieko panašaus, nes mes nuolat matomės su jais Manhatane. Iš dalies man norėjosi parodyti Džekui besiskleidžiančius hortenzijų pumpurus mano vaikystės vasarnamio kieme ir subtiliai banguojančias kopas

* *Young Men's Christian Association* (angl.) – pasaulinė jaunimo organizacija. (Red. past.)

palei vandenyną. Norėjau parodyti jam tą vietą, kur smėlis, druska ir saulė susimokę pavertė mane puikia plaukike ir laiminga paaugle. Tik nežinau, ar jis atlaikys mano tėvų vasarąjimą.

Kai įvažiuojame į Saulėtekio greitkelį, eismas suintensyvėja ir Džekas padeda į šalį telefoną.

– Čia gražu, – sako jis, tarsi pirmą kartą pažvelgęs pro langą.

– Radau sporto salę už dešimties minučių kelio nuo tavo tėvų namų ir nupirkau savaitės abonementą.

– Mes nieku gyvu nepasiliksime ten visai savaitei.

Kad patvirtinčiau šį teiginį, tepasiėmiau tik tris poras apatinių.

– Na, tu mamai pažadėjai pabūti savaitę. Šiaip ar taip, dėl visa ko pasiprašiau savaitės atostogų. Ketvirtadienį mieste bus trisdešimt aštuoni karščio.

Džekas suima man ranką ir aš pajuntu, kaip nerimas atslūgsta. Jis yra vandenyno priešingybė. Labiau primena krištolo skaidrumo ežerą kalnuose. Su Džeku negresia būti nuneštai srovės.

– Gal bus visai smagu. – Jis vėl įninka į telefoną. – O, paklausk, čia geras. Buhalterinės apskaitos įmonė miesto centre ieško Žmogiškųjų išteklių skyriaus darbuotojo.

– Manęs neatleis.

Mane tikriausiai atleis. Mano sritis – atleidimai iš darbo; neįsivaizduoju, kaip šitai galėtų atsisukti prieš mane pačią. Atvirai kalbant, atleisčiau pati save, bet taip atsibodo kalbėti apie tai juntant, kaip įsitempia kūnas ruošdamasis gintis.

– Gali atleisti, Same. – Jis uždeda ranką man ant peties. – Eleonoros darbo metodai išbandyti ir pagrįsti.

– Pasakiau, ką pasakiau, ir už tai atsiprašiau. Daugiau nieko negaliu padaryti.

– Jei matai, kad gali nulėkti nuo bėgių, reikia turėti at-sarginį planą.

– Įsidėmėsiu kitam kartui. Ar pasiruošęs netikėtumams? Hipių šėlionėms? – šypsausi klausdama. – Ten nebus be-laidžio ryšio ar oro kondicionieriaus, bet jei nori pamatyti Dovydo statulą iš vamzdžių šepečių, ta vieta – kaip tik tau.

Džekas juokiasi, nes tikriausiai mano, jog perdedu.

– Jau daug metų troškau ją išvysti, esu pasiruošęs kaip niekad.

Su mano tėvais Džekas matosi mieste nuo rugsėjo iki gegužės; jie gyvena tame pačiame Žemutinio Ist Saído dviejų miegamųjų nuomojamame bute, kuriame užaugau aš, Tre-visas, o vėliau ir Greisė. Trisdešimt dvejus metus praleidę tame bute, jie gyvena ten beveik nemokamai. Tėtis dėsto meno istoriją Niujorko universitete, o mama – šiuolaikinę poeziją Naujojoje mokykloje. Juodu – tarsi voverės, gyve-nančios atvirkščiu ritmu: nuo rugsėjo iki gegužės jie triūsia ir taupo, kad vasarą galėtų leisti paplūdimoje ir daryti, ką tik panorėję. Džekui patinka mano tėvų mokyklinio gyve-nimo ritmas. Jo manymu, jie primena žmones iš Woody Allen filmo – tikrus niujorkiečius.

Spalį mudu su Džeku susituoksime. Džeko tėvai savo užmiesčio klube Konektikute jau sumokėjo simbolinį

užstatą spalio 28-ajai, bet mes dar galutinai nepatvirtinome. Vieta graži ir paprasta, ten mums pasiūlė tris vestuvių variantus: A, B ir C. Man jie visi pasirodė beveik vienodi, o Džekui patinka B variantas. Norėjau susituokti Centriniam parke, pievelėje prie valčių pastogės, po bukais, bet, regis, ten vietos rezervuotos daugeliui metų į priekį, mane tai stebina – neįau nuotakos užsako vietas dar prieš susipažindamos su vaikinų? Nežinau, kaip tai praleidau.

Jau buvome nusiteikę patvirtinti Džeko išrinktą B variantą, bet įsikišo mano mama. Ji myli Džeką ir jaučia didžiulį palengvėjimą matydama mane tokią laimingą, tačiau, artėjant vestuvėms, pasijuto išstumta iš šventės planavimo reikalų. Jos manymu, šiame plane trūksta mano šeimos dvasios indėlio. Kai paskambinusi ėmė man dėstyti šią versiją, nenusileidau.

„Atvažiuokit apžiūrėti „Senojo burlaivio“ užkeigos. Atrasi iš naujo ir šią vietą, ir pačią save. Parodyk Džekui, kas mes esam.“

Atsisakiau, bet kai atvykti paprašė Greisė, pasidaviau. Regis, niekada jai nieko neatsakiau, jei tik tai negrėisė jos saugumui.

„Būk gera, atvažiuok, Same, – maldavo sesuo. – Mama pasijaus geriau. Džekui patiks. Viskas bus tobula.“

Džeko nuomone, viskas ir taip tobulai klostėsi. Susipažinome įsėdė į tą patį taksį, ir paaiškėjo, kad abu važiuojame ta pačia kryptimi: aš – pas klientą, o jis – pora kvartalų toliau į savo dermatologijos kliniką (tobula). Pažintis įvyko iškart

po kirpyklos – buvau ką tik apkirpta ir sušukuota, todėl atrodžiau taip stulbinančiai, kaip tik galiu (tobula). Po metų persikėlėme į butą virš mūsų mėgstamo sušių restorano (tobula). Pasipiršdamas jis užmovė man žiedą su vieno karato deimantu – žiedas buvo jo močiutės ir kaip tik šešto dydžio (tobula).

Kai pagaliau išsukame iš greitkelio, Džekas nuleidžia langą ir įkvepia sūraus oro. Jam, matyt, buvo aptemęs protas, kai nusipirko šį BMW kabrioletą, – net negaliu paaiškinti, kodėl taip nutiko, – ir nė karto nenuleido jo stogo dėl saulės. Kaskart į jį sėsdama galvoju, ar tik automobilio nenusipirko jo vidinis antrasis „aš“ – alternatyvaus pasaulio supermenas, kuris mėgaujasi saulės spinduliais ir nesibaimina sutaršytų plaukų. Mane ir džiugina, ir gąsdina mintis, kad Džekas kartais irgi gali akimirką netekti blaivaus proto.

Pasuku kairėn į pagrindinę Vakarų gatvę, pro episkopalinę bažnyčią, kulinarijos parduotuvę, Čipio užkandinę ir biblioteką. Ažuolų Pakrantėje nebuvau nuo praėjusios vasaros, kai Džekas su broliais išvyko žaisti golfo. Nujaučiu, kad miestiečiai netruks pastebėti galios pokytį. *Ei, Same, kas tas naujas vaikinai? Nuostabu.*

Galiausiai pasuku į dešinę link paplūdimio, tada į Saltero gatvę. Važiuojame pro Vajato namą didingomis mūro sienomis su juodomis langinėmis, derančiomis prie blizgių lauko durų. Kambaryje iš gatvės pusės dega šviesa. Popų namuose nesilankiau nuo tos vasaros, kai buvau šešiolikos, bet galėčiau užrištomis akimis įeiti į tuos namus ir įsipilti

stiklinę vandens. Dabar namas išnuomotas nepažįstamiems žmonėms.

Vajato namą ir mūsiškį skiria aukšta gyvatvorė. Sulétinu greitį, kad ją apžiūrėčiau. Krūmai auga ant sklypo ribos, todėl abi mūsų šeimos yra atsakingos už jų priežiūrą. Vajato tėtis Frenkas visada norėjo pasamdyti žmogų gyvatvorei genėti ir pasidalyti išlaidas, bet mano tėtis nesutiko. Gyvatvorę, arba ligustrą, kaip jis ją vadina, prižiūrėti yra garbė. Tėvas krūmą iš akies karmo mažomis žirklutėmis. Vienais metais gyvatvorės viršus būna banguotas, o kitais per vidurį išdygsta aukšta ketera. Gyvatvorė niekada nebūna tiesi, šiemet ji krypsta vandenyno pusėn.

Medžių ir krūmų supamas vasarnamis – didelis mano tėvo pasididžiavimas. Jis nupirko namą ir paskolą už jį išmokėjo per dešimtmetį, kai klestėjo kaip dailininkas abstrakcionistas. Jo aukso era prasidėjo nuo paveikslo „Srovė“ – juodos ir baltos spalvos sūkurių dangaus mėlynumo fone. Šio paveikslo kopijos buvo šluojamos iš visų šalies galerijų tokiu greičiu, kad tėvas vos spėjo tapyti. Buvau dar vaikas, bet pamenu jį išeinantį iš studijos su viena drobe po kitos. Tikėjau, kad tai tęsis amžinai. Tačiau pasikeitus laikams „Srovių“ paklausa išseko, o tėvas taip ir nesugebėjo nutapyti nieko naujo. Jau penkiolika metų jį kamuoja kūrybinė sausra, o šis namas yra viskas, kas jam liko.

Iš akies gyvatvorė siekia dviejų su puse metrų aukštį (kaip ir visada), tačiau dabar atrodo tankesnė dėl per daug metų susiraizgiusių šakų. Pamenu, kad Frenkas vasaros

pabaigoje atsidėkodavo tėvui už gyvatvorės tvarkymą gero viskio buteliu. Po Marijonos ir Frenko skyrybų viskio vaišės liovėsi. Tarp mūsų namų dabar yra ne tik fizinis, bet ir psichologinis barjeras.

– Ar jau atvykom? – suklūsta Džekas.

– Ne, kitas namas.

Įvažiuojant į kiemą girgžteli žvyrą palietusios padangos. Žmonės sako, kad sunku nusakyti, ar mūsų vasarnamis yra namas su veranda, ar veranda su namu. Veranda juosia visą pirmąjį aukštą užimdama beveik tiek pat ploto, kiek ir pats pastatas. Apraizgiusios turėklus visterijos ropščiasi ant atramų ir vejasi palei lietaus latakus kaip kruopštus levandų glaistas. Nuo gatvės atėjusiuosius pasitinka kvepiantys žiedai, o už kampo vilioja vaizdas į vandenyną.

Džekas jau išlipo iš automobilio, o aš giliai įkvepiu. Žvelgiu virš vairo ir jaučiuosi taip, lyg manęs lauktų filmas visai šeimai. Nežinau, ar noriu paleisti įrašą, bet vis tiek išlipu iš automobilio. Tarpdury mostaguodama rankomis pasirodo Greisė, vėjas plaiksto jos tamsių plaukų sruogas.

– Same! – sušunka ji, lėkdama pro Džeką link manęs.

Panardinu nosį jai į viršugalvį ir pati panyru į prisiminimus, kai jos kūdikiškas svoris man ant rankų buvo paskutinis šiaudas, palaikęs mano gyvybę. Saldus jos plaukų kvapas ir nuožmiai energingas glėbys ilgam prikausto prie žemės. Mano dvylikametė sesuo – tikras vaikščiojantis, dainuojantis ir besijuokiantis šviesos spindulėlis.

– Sveika, maže, ar pasisveikinai su Džeku?

Šis klausimas – retorinis, nes abi žinom, kad nepasisveikino.

– Labas, – Greisė paskubomis pamoja ranka.

– Gal trumpai papasakosi, ko tikėtis?

– Atvažiavo seneliai. Jie atrodo senesni nei per Kalėdas. Trevisas ir Hju ateis vakarieniauti. Daug kalbama, kur jūs abu miegosit, nes esat nesusituokę. – Greisė parausta, o aš stengiuosi prisiminti, ką reiškia būti dvylikos.

– Fui, – suraukiu nosį. – Viename kambaryje su juo?

– Ar ne? Kaip bjauru. Spėju, kad jam teks apsistoti garaže įrengtame bute.

Atrodo, Džekas tam neprieštarauja.

– Vaizdas į vandenyną?

Greisė atsuka į jį su pasibjaurėjimo išraiška.

– Vaizdas į šiukšliadėžes. Be to, garaže tėtis tapo, todėl ten nuodingai smirda.

– Ar jis tapo? – paklausiu.

– Manau, kad ne. Praėjusią savaitę pajutau dažų kvapą, bet jis tik atidarė skardines. Visi teptukai švarūs.

– Na, regis, bus nebloga vieta. Nuosavas viengungio būstas. – Džekas neatrodo nusiminęs.

– Same, brangioji!

Tai mano mama. Ji vilki levandų spalvos tuniką, derančią prie visterijų, o tamsūs plaukai sušukuoti į viršų – mama atrodo ką tik išlipusi iš vandens ir paleidusi plaukus džiovintis. Be makiažo, basa. Kojų nagai nulakuoti sidabrine spalva.

Apkabinu ją.

– Labas, mama.

Ji švyti.

– Džekai! Sveikas atvykęs. Džiaugiamės, kad pagaliau atvažiavai.

Tą sakydama ji suima jam veidą delnais, matau, kaip jis susiraukia. Džekui nepatinka, kai jo drėkinamasis veido serumas susimaišo su kito žmogaus kosmetiniais aliejais (spėju, kad mama išsitepusi aliejumi nuo saulės ir rapsų aliejumi).

– Sveika, Lorele, – atsako jis ir pakšteli mamai į skruostą.

Greisė pastveria mane už rankos ir vedasi laiptais į verandą.

– Mama tavo kambaryje pamerkė gėlių ir dukart pakeitė patalynę.

Trumpam pajuntu kalbę, kad neapsilankiau čia visą vasarą.

Pravėrus duris dvelkteli kvapai. „Old Bay“ prieskonių, raugintos duonos. Ir kažkoks žuvies kvapas, kurio neatpažįstu. Taip kvepia vasara.

Džekas žengia šalia manęs.

– Kiek daug daiktų.

Apsidairau. Taip, ištis daug daiktų. Mūsų paplūdimio namas taip atrodė visada – panašus į ikimokyklinio ugdymo klasę, prieš pat dainelę apie tvarkymąsi. Prieškambaryje ant žemo staliuko stovi stiklainiai su kriauklėmis, jūros nugaludinto stiklo šukėmis ir lipniomis akutėmis. Didžiulis

stiklainis pilnas jūros dumblių – štai, iš kur tas žuvis kvapas. Tėtis renka jūros dumblius, kuriuos naudoja kaip teptukus, – šito paaiškinti Džekui dar nesu pasirengusi.

Tiesiai už šios kolekcijos driekiasi platus koridorius su valgomojo stalu, pristumtu prie sienos. Ant stalo krūva pagaliukų ir jūros išmestų šakalių. Statinės su vandeniu ir džiovinimo stovas. Tai mamos mėgstamas užsiėmimas – pasigaminti popieriaus lapą ir ant jo išspausdinti pirmąjį naujo eilėraščio egzempliorių. Ji tai vadina dėkingumo ritualu. Nė nemoku apibūdinti, kokia kebeknė yra popieriaus gamyba.

– Kas čia? – panosėje sumurma Džekas.

Man neramu nuo minties, ką jis galvoja apie mūsų namus. Tėvų butas mieste užverstas dokumentais ir knygomis, tačiau jis mažas ir patogus, o Džekui tai patinka. Ši vieta su begale daiktų, kuriuos jis tikriausiai laiko šiukšlėmis, – visai kas kita.

– Mama pati gamina popierių, – tik tiek tesugebu išspausti.

– Same!

Verandos gale išdygsta tėtis, jam už nugaros spragteli stiklinės durys. Jis įdeges, o sidabriniai plaukai beveik siekia pečius. Atrodo kaip iš brangaus alaus reklamos.

– Ar tai kasmetis Samės Holovėj apsilankymas pajūryje? Be galo džiaugiuosi tave čia matydamas.

Apkabinu jį viena ranka. Kadaisė pribėgdavau prie tėčio ir apkabindavau jį taip stipriai, kad kojos atsiplėsdavo nuo žemės. Myliu tėtį, bet jo nebedievinu. Suaugusi supratau, kad visai įmanoma mylėti žmogų per saugų atstumą.

– Bilai. Jūsų namai labai gražūs, – kiek įmanydamas įtaigiau pagiria Džekas.

– Ačiū. Čia tikrai visko pilna. O dabar eime. Turim senelių su tvirta nuomone, kaip arti tau galima miegoti prie mano dukters.

* * *

Mano seneliai – patys nuostabiausi. Jie paprasti, familiarūs ir nesidrovi rėžti tiesą į akis. Mudviem su Džeku apsigyvenus kartu, per pirmąsias Kalėdas jie atvyko iš Pensilvanijos mūsų aplankyti ir močiutė nedelsė sukritikuoti mūsų santūrų, minimalistinį butą: „Net kalėjime daugiau gyvybės nei čia.“ Tėvai neteko žado, o seneliai nenustojo juoktis. Tokie jau jie yra – iš pradžių žarsto nuomones, o paskui gardžiai kvatoja, tvirtindami, kad žodžiai nieko nereiškia.

Mums pasirodžius verandoje jie vienu balsu sušunka:

– Nuotaka!

Močiutė papučia kažkieno jai dovanotą afrikietišką kazū*.

Mama paruošia „Mai tai“ kokteilių, jie lyg ir ne vietoje, bet, pripažįstu, – gardūs. Taurės dekoruotos popieriniais kokteilių skėtukais, pagamintais iš rastų lazdelių su priklijuotomis naminio popieriaus skiautėmis. Džekas nieko nelaukdamas išsitraukia skėtuką ir patikrina, ar taurė nepurvina. Nežinau, kaip jam paaiškinti, kad gyvenant pajūryje visur aptiksi smėlio smilčių. Ir klijų.

* Tradicinis afrikietiškas pučiamasis instrumentas. (Čia ir toliau – vert. past.)

Kol šnekučiuojamės ir daužiamės taurėmis, gėriuosi užburiančiu Atlanto vandenynu. Čia pat, už verandos, driekiasi kopų juosta, vedanti į pakrantę. Saulė jau žemai ir meta ant vandens šviesos atspindžius. Žuvėdros pakyla ir neria į vieną po kitos besiritančias bangas; šios nesiliaujančiu ritmu užlieja krantą ir vėl atsitraukia. Ši begalybė atima žadą. Kai pasikeičiau aš, regis, ir vandenynas turėjo sustoti ir pasikeisti.

– Tavo vaikinas čia, – praneša močiutė.

– Mama! – piktai ją subara mama ir greitai žvilgteli į mane.

Žodžius pirmiausia išgirstu krūtine – ši staiga įsitempia ir įkaista. Negali būti, kad ji kalba apie Vajatą. Greisė bemat išsitiesia.

Močiutė šypsosi virš beveik ištuštintos taurės.

– Juk žinai, apie ką kalbu. Tavo senoji meilė – Vajatas. – Tada pasisuka į Džeką: – Ji ėjo iš proto dėl jo.

Įsispoksau į tašką ant stalo, prie pat rankų, kur mama padėjo citrinžolių aromato kriauklės formos žvakę. Bijau, kad nuo karščio krūtinėje ir panikos akyse žvakė virs vaško bala.

– Ką reiškia „čia“? – klaisiu nepakeldama akių. – Rytinėje pakrantėje? Ar namuose?

Mama kaltai nudelbia akis.

– Ketinau tau pasakyti. Čia, savo namuose. Spėju, kad Marijona šią vasarą namo neišnuomojo, nes jis ten jau kurį laiką gyvena.

Ji pamaišo kokteilį ašotyje ir pripildo Džeko taurę.

– Pažįsti Vajatą? – klausia manęs Greisė. Greisės klausimai apie Vajatą nubloškia kaip cunamio banga. Visų akys susminga į mane laukdamos atsakymo. Ausyse garsiai zvimbia, o karštis iš krūtinės plūsteli į veidą. Džekas yra girdėjęs šią istoriją. Jis supranta, kad man tai – jautri tema.

– Na, apie Vajatą žinau viską, – atsako Džekas. – Tapau gydytoju vien dėl to, kad būčiau rimtas varžovas vaikinui su gitara.

Virš tuščių „Mai tai“ kokteilių taurių nuvilnija nervingas juokas.

– Nuolat jį matau, – nesiliauja Greisė. – Jis leidžia man stebėti, kaip plaukioja banglente. Ir moko gitara groti dainą „Išskrendu lėktuvu“. Jis ten turi visą krūvą gitarų.

– Kur ten? – pasmalsauja Džekas.

– Namelyje medyje, – paaiškina Greisė.

Džekas juokiasi, o aš bandau susivokti. Namelis medyje visai nejuokingas. Kaip ir Vajato tema. Kaip ir tai, kad nors man jau trisdešimt metų, paniškai bijau susitikti su vaikinui, dar paauglystėje sudaužiusiu širdį.

Kai Vajatui buvo dešimt, o jo broliui Maiklui dvylika, berniukų tėtis padėjo jiems susimeistraiuti namelį ažuole, išsikerojusiam tarp baseino ir kopų, – rinkdami medžiagas šiam statiniui jie dienų dienas praleido Long Ailando sąvartynuose ir laivų statyklose. Prisimenu trumpas įsimylėjimo akimirkas paplūdimyje ir vandenyne, bet nekaltybę praradau būtent tame namelyje medyje. Naktį, kai namai nuščiūdavo, nusileisdavau laiptais, išsmukdavau pro galines

duris ir kopomis keliaudavau prie virvinių kopėčių, kurios vedė pas Vajatą. Šis pasitikdavo mane žodžiais „sveika, Same Mame“ ir bučiniais, o aš svarstydavau, ar šiame pasaulyje yra dar bent viena pora žmonių, kurie taip tikėtų vienas kitam.

Kartą Vajatas man pasakė, kad namelis medyje išliks amžinai, nes jo priekyje ir gale nėra sienų. Audra praūžtų kiaurai. Medžio laja šiek tiek atstojo galinę sieną, paslėpdama mus nuo svetimų akių, jei Marijona ar Frenkas atsitiktinai žvilgtelėtų pro miegamojo langą su žiūronais. Priekyje vėrėsi platus vaizdas į vandenyną ir suglaustas mudviejų paplūdimio kėdes. Galiausiai likdavo tik kūnų ir antklodžių gniužulas.

Krūtinėje vis dar jaučiu įtampą ir neįstengiu nutaisyti bejausmės išraiškos. Akimis tyrinėju savo taurę ir sava-darbiu kokteilių skėtuku bandau iškrapštyti iš jos mažytį ananaso gabalėlį. Vajato nemačiau nuo šešiolikos, nekalbėjau su juo nuo aštuoniolikos. Tai buvo paaugliškas susižavėjimas, o daktarė Džudi net pavadino tai priklausomybe, tačiau praėjo daug laiko ir aš jau esu suaugusi, turiu tikrą sužadėtinį ir karjerą. Dėl Dievo meilės, neseniai įnešiau įnašą į pensijų fondą. Galvoje netelpa, kad dabar teks susitikti su Vajatu, pažindinti jį su Džeku ir klausinėti jį apie gyvenimą Los Andžele. *Na, tai kaip viskas pavyko?* Vajatas – tai užrakintas prisiminimas tų laikų, į kuriuos nenoriu grįžti, ir žmogus, apie kurį beveik negalvoju. Kažkodėl jis yra visai šalia, vos už devynių metrų. Nežinau,

ar būčiau atvažiavusi, jei būčiau žinojusi, kad jis čia. Greičiausiai dėl to jie man nieko nesakė.

– Tu pažįsti Vajata, – atsisuku į Greisę. Tik tam, kad ji patvirtintų. Tiesiog noriu pabrėžti vienintelį faktą, kuris neleis viskam, ką žinau, išnykti kartu su kitu vandenyno vėjo gūsiu.

– Taip, – linkteli ji. – Jis iškart suprato, kas aš.

* * *

Trevisas ir Hju vėluoja vakarienės, bet mes visi jau iki sočios prisigėrėme kokteilių ir prisivalgėme anakardžių, todėl nekvaršiname sau galvų.

– Gražios kelnės, – tokiais žodžiais mane pasitinka Trevisas. Nemačiau jo nuo Velykų – tada jis pakomentavo, kad esu apsirengusi kaip „Deltos“ kompanijos skrydžių palydovė.

Apkabinusi Hju atsakau:

– Kataloge jos vadinamos chaki kelnėmis. Regis, netgi laikomos madingiausiomis. Jos tiems, kurie neplaukioja banglentėmis visą dieną.

– Nežinojau, kad būna katalogų, skirtų mokesčių buhalteriams, – pašiepia mane Trevisas.

– Kaip miela. Ar pralošei lažybas, kad teko vilktis šituos marškinėlius? – kandžiai atsikertu nelikdama skolinga ir įsidedu į burną anakardį. Tokia mūsų meilės kalba, bet Džekui atrodo, kad Trevisui kelia nerimą mano profesinė sėkmė, nes jis ištisomis dienomis tik plaukioja banglente ir

renkasi audinių raštus ir spalvas. Džekas veltui mėgina jį nuvertinti – Trevisui ir Hju iš tikrųjų sekasi kuo puikiausiai. Mieste jiedu valdo klestintį interjero dizaino verslą: Trevisas yra atsakingas už estetiką, o Hju – už architektūrinę dalį. Tėvai jų sužadėtuvių laukė ilgiau nei manųjų.

Tėtis kepa dešreles, o mama paruošė salotų ir bulvių plokštainį. Kaip įprastai, valgome prie ilgo stalo verandoje gėrėdamiesi išpūdingu saulėlydžiu. Tris dienas tai pajėgsiu ištvirti. Jei tik pavyks išvengti Vajato. Jis nelauktai neišdygs ant mūsų slenksčio, o aš galėsiu paskirti Greisę žvalgybon ir leisti kalbėti už mane. Nužvelgiu savo šeimą, senelius ir gražuolį sužadėtinį. Nuo tada, kai susipažinome su Džeku, taip sėdėjome dešimtis kartų, dažniausiai ankštame tėvų valgomajame mieste. Tačiau čia viskas kitaip, čia grįžtu į praeitį, į tai, kas buvo mano šeima.

– Ar jie jau bandė įkalbėti jus dėl „Senojo burlaivio“ už-eigos? – paklausia Hju. – Sode telpa pora šimtų svečių, o jų maistas – puikus.

– Todėl čionai ir atvykom. Įvertinti visas alternatyvas, – sako Džekas spustelėdamas man ranką.

Mama šypsosi, matydama mus susikibusius rankomis.

– Manau, kad jums patiks. Ten yra trisdešimt kambarių svečiams, – sako mama. Ir priduria: – Žinoma, tavo tėvai čia labai laukiami.

Nuo šių žodžių man sustoja širdis. Džeko mama negamina popieriaus. Po teisybei, jos rašomasis popierius sudėtas gražioje dėžutėje, kurios viršutiniame kairiajame

kampe tamsiai mėlyna spalva įspausti jos inicialai. Kaip normalaus žmogaus.

Trevisas purto galvą.

– Negaliu patikėti, kad vis dar neturit galutinio plano. Maniau, kad viską jau būsi surašiusi į skaičiuoklę tą pačią dieną, kai susižadėjot.

Gūžteliu pečiaais. Žinoma, kad planuojam. Džekas pasirinko B variantą. Tai ne vestuvės pajūryje, apie kokias svajojau vaikystėje, ar Centriniam parke, kokias įsivaizdavau tą dieną, kai Džekas pasipiršo, bet planas paprastas ir esu tikra, kad viskas bus gražu.

Iš namelio medyje pasigirsta gitara. Visi nuščiūva, ir aš susirūpinu, ar jie negirdi, kaip daužosi širdis. Susizgrimbu, kad sulaučiau kvėpavimą. Vėl suskamba tos pačios natos, jas palydi dar kelios. Vajatas rašo dainą, mintyse matau jį ten suraukta kakta ir nuo namelio krašto nukartomis kojomis. Regis, aš išėjau į pasaulį ir užaugau, o jis vis dar liko čia. Ten, kur jį palikau.

Sudomino? Pirkite knygą
KITAŲ VASARĄ TUO PAČIU METU
bene geriausia kaina **ČIA**

„Šioje knygoje apstu magijos,
apgaubiančios tuos stiprius,
svaiginančius pirmosios
meilės jausmus.“

USA Today

Samės gyvenimas klostosi pagal planą. Ji turi tobulą sužadėtinį – gydytoją Džeką (jo nustatyta griežta tvarka iš tiesų yra geras dalykas), puikų darbą Manhatane (nebent ją atleistų) ir ruošiasi apžiūrėti vestuvių pokylio vietą netoli šeimos vasarnamio Long Ailande. Viskas, regis, vyksta pagal planą, tačiau vos tik atvykusi Samė pajunta, kad kažkas ne taip. Čia yra Vajatas. Jos Vajatas. Tačiau būsimai nuotakai, kuriai trisdešimt, juk nėra priežasties paniškai bijoti vaikino, sudaužiusio širdį, kai jai buvo septyniolika. Ar ne?

Naktimis besiklausant iš gretimo namo sklindančių Vajato gitaros melodijų, lyg niekas nebūtų pasikeitę, Samė užplūsta prisiminimai: Vajato odos prisilietimas, jų naktys medžio namelyje ir skaudi tiesa apie išsiskyrimą. Į Samės gyvenimą grįžus Vajatui, atgyja toks pat stiprus jų ryšys, koks buvo visada. Samei teks pasirinkti.

